

P.E.

P.E. OG Q

”Q er min verden”

“Hun er derude et sted. Alene. Hun er nødt til at være alene. Jeg vil ikke kunne håndtere det, hvis hun ikke er alene. Savnet brænder i mig. En dødelig lille stjerne af smerte, lige der hvor jeg plejede at have sommerfugle. Min verden er allerede gået under når hun ikke er her.”

P.E. elsker Q. Ikke på den der filmagtige måde. Nej, han elsker hende rigtigt. Ægte. Ægte kærlighed gør ondt; er ond. Kærlighed er at give noget, man ikke har, til nogen, der ikke vil have det. Det er konstant at være utilstrækkelig og være nødt til at udstille sine mangler. Det er altid at skamme sig lidt. Hvordan kan det ikke være tragisk? Fyldt med smerte?

“Q sidder nøgen i sengen. I hendes små hænder ser pistolen stadig lille og feminin ud. Hun fører den mod tindingen. Det lyse hår smyger sig om den. Jeg griner. Mod min vilje bliver jeg ophidset af tanken om kuglen i kammeret.”

Q er forsvundet. Og med hende den levende, ægte kærlighed. Det brænder inde i P.E.. En stille, hed ild af ren desperation. Kærligheden er alt, der er i verden. Han er nødt til at få hende tilbage. Hvad end der står mellem P.E. og Q, vil det blive knust. Intet kan stoppe ham, end ikke døden.

”Jeg ved godt at min kærlighed til Q handler om mig”

P.E. elsker Q for sin egen skyld. Inderst inde er han et selvsk menneske. Hvad han er villig til at gøre for hende er i sidste ende også hvad han er villig til at gøre for sig selv. Moralsk har han ikke et problem med det. Når ens verden roterer om kærligheden – når den er det eneste, der virkeligt betyder noget – kan man ikke være andet en egoist via en anden. Ligesom selvmordsbomben tror på sin sag af hele sit hjerte, tror P.E. på kærligheden med samme kompromisløshed. I sidste ende er han villig til – og vil – få verden fra hinanden, hvis det kan hjælpe ham med at genfinde Q. Han ved ikke hvorfor hun er rejst. Der var intet brev, ingen besked, intet tegn. Pludselig var hun bare væk. Alt afhænger af, at han kan finde hende og være sammen med hende igen. Uden Q lever han ikke, eksisterer kun.

Det ville være nemt at kalde P.E. et dårligt menneske eller en narcissistisk lille dreng. Det ville bare ikke passe. I stedet har han den troendes ild brændende i sig. Han er helt bevidst om de ofre, han er villig til at gøre i kærlighedens navn. Havde hans kærlighed været rettet mod hans land i stedet for mod Q ville han have været den perfekte soldat. Men nu hvor Q – objektet for hans kærlighed – er væk, er han blevet fyldt med en stille desperation. Formålet med hans eksistens er væk. Hele hans væren var rettet mod Q.

P.E. er den romantiske helt, hvis indre passion truer med at ødelægge ham selv og verden omkring ham. Under hans romantiske overflade lurder volden. Han er en mand, der hellere vil få verden fra hinanden end gå på kompromis med sine idealer. Sam-

tidigt er han en søgende sjæl - han ønsker at forstå sig selv og sine lidenskaber bedre, og gør dette både ved at udspørge lidenskaberne selv og ved at forstå sig selv i kontrasten til andre - de andre hovedsageligt værende O.D. og C. Eftersøgningen af Q er hans korstog og hendes favn hans hellige land.

P.E. OG O.D.

P.E. og O.D. har bevæget sig igennem verden side om side længe. De er et umage par, men det er måske derfor deres venskab er så stærkt. I P.E.s øjne er O.D. et lokomotiv, der fuldt bevidst fare direkte mod afgrunden med passagerkabinerne fyldt med hedonistisk, troløs livsnydelse. O.D. giver P.E. indsigt ind i en livsform P.E. ikke selv forstår eller ønsker, men som P.E. har brug for som kontrast til sig selv. I P.E.s øjne udgrænser O.D. det territorium, som P.E. ikke ønsker at leve på. Selvom P.E. benægter det for sig selv, er han og O.D. dog nok mere lig hinanden end nogen af dem er villige til at erkende.

P.E. OG C

C er død, men lidt af ham er blevet tilbage. I P.E.s hånd ligger Cs mælketænder. Hans brors mælketænder. To af dem mangler. De faldt aldrig ud. Det er måske den mest passende beskrivelse af C: han havde mælke- og visdomstænder samtidigt. Fornuftig og pragmatisk som en voksen, men også ureflekteret og simpel som et

barn. C er fornuften sat overfor P.E.s følelser. Kompromiset overfor fanatikeren. Det kedelige overfor det levende.

De havde dog gode samtaler, ham og C. Henover en kold øl på plænen bag Cs forstadsvilla. Selvfølgelig sås de kun fordi de nu engang var brødre, men på den anden side, blod betyder også noget. Forpligter. Stabiliserer.

P.E. OG (KASTRERET) KÆRLIGHED

Klicheer er klicheer fordi de virker. Kærlighed er virkeligt alt man behøver. De mennesker, der ikke forstår det, er sørgelige skabninger. Men det skal jo ikke stoppe en fra at forsøge at forstå

kærlighedens væsen yderligere. Kærligheden er stadig en gåde, og P.E. ønsker at dykke dybere ned i dem. Måske ligger svaret på hvor Q er og hvorfor hun forsvandt et sted dernede. Kærligheden er det sande, mytiske og enigmatiske i P.E.s univers.

Men den kærlighed han møder i verden er bare ikke sådan. Den er støvet og kedelig. Uden udfordringer og smerte. Renskuret. Det er som om at den har mistet noget, fordi den kærlighed man møder i kunsten og i de gamle fortællinger er så meget mere. Romeo og Julie gik i døden for hinanden - den slags sker bare ikke mere. Men hvad er livet værd uden chancen for at føle så store følelser? Føle sig så levende?

P.E. OG (SKABENDE) DESTRUKTION

P.E. har følt destruktionens kraft. Noget i ham er blevet ødelagt eller fordærvet af Qs fravær. Destruktionen er en del af livet - en del af kærligheden - men P.E. er ikke sikker på, han har lyst til at lære den del bedre at kende. Det er som et mørk lokale, man har lyst til at belyse for at se, hvad er i, men samtidigt er man dødsangst for, hvad man vil finde bag mørket. Destruktionen er både obskøn og dragende. På den ene side ønsker P.E. bedre at forstå destruktionens relation til kærligheden. På den anden side ville han måske hellere leve som om intet nogensinde går i stykker. Dog, derinde bagerst i hjertehulen kan han mærke den - lysten. Lysten til at stikke Q en flad, blot for at se hende reagere. Lysten til at hælde kaffe udover Cs ikke-eksisterende hvide skjorte. Lysten

til at tippe verden bare en lille smule, for at se den ændres.

HVORFOR Q REJSTE

P.E. ved ikke hvorfor Q rejste. Det var dog ikke fordi kærligheden forsvandt – hun fortalte ham hvor meget hun elskede ham da hun gik ud af døren og aldrig kom tilbage. Noget andet ligger bag. En lille stemme bliver ved med at hviske til P.E. at Q havde andre mænd end ham. Han forsøger at ignorere den, men den vil ikke gå væk. Forfølger ham. Nærer tvivlen og jalousien i ham. Farver hans verden rød. Får ham til at mistro de andre. Var det O.D. som lokkede hende på afveje, eller blev Cs moralprædikener for meget? Har Kærligheden lovet hende noget bedre, eller har Destruktion sendt hende ned et mørkt sted? Mulighederne er mange. Én ting er dog sikker – P.E. elsker Q og Q elsker P.E.

KEYWORDS

Fanatiker

Romantisk

Stille desperation

Kompromisløs

Korsfarer

MOTIVATION

For en hver pris at genfinde den realiserede kærlighed kropsliggjort i Q og forstå hvorfor hun rejste.